



## ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,  
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτά,  
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,  
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.  
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,  
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσὰς Ἐξωτερικόν,  
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.  
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.  
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,  
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.  
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.  
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.  
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιτέσσαρες μηνὸς Γεννάρη,  
μουτσούναις ἔβγῃκανε εἰς τὸ παζάρι.

Ἑκατὸν πενήντα τρία  
καὶ χρημάτων ἔστι χρεῖα.

Ὁ λόγος ὁ βασιλικός,  
σπουδαῖος καὶ σημαντικός.

Ἀσμένως πάλιν χαιρετῶ τοὺς βουλευτὰς τοῦ γένους,  
νέας βουλῆς καταρτισμὸν καὶ νῦν ἐντεταλμένους,  
ἔξ ἧς διὰ τὸ σύστημα τῆς νέας ἐκλογῆς  
καὶ διὰ τὸ ἐξαίρετον τῆς διεξαγωγῆς  
τὰ βέλτιστ' ἀπεκδέχομαι τῇ προσφιλεῖ πατρίδι,  
κι' ἡ παρουσία σας παντὶ χρηστὰς ἐλπίδας δίδει.

Ἡ πρὸς τὸν θρόνον κι' εἰς ἐμὲ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου,  
ἐκδηλωθεῖσα φανερά παντοῦ τῆς Ῥωμηοσύνης  
εἰς τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ μου,  
ἐνέπλησάν με ἀληθῶς πολλῆς εὐγνωμοσύνης,  
ἣν καὶ πανδῆμως, κύριοι, ἐκφράζω ὅσῃν βουλὴν,  
καὶ τοῦτο ἔχει ἔννοιαν μεγάλην καὶ πολλήν.

Ἐοίσθη πᾶσα ἡ Ἑλλάς καὶ μέχρι τῶν ἐγκάτων  
καὶ ὁ λαὸς ὅτ' Ἀνάκτορα ἐχόρτασε φωμί,  
καὶ Δῆμαρχοι κατέφθασαν ἐκ τῶν τετραπεράτων  
μαζὶ μὲ τὰς κυρίας των, ἐγκύους τε καὶ μὴ.  
Πλὴν καὶ χοροὺς μᾶς ἔδωσαν καθὼς καὶ Ἡμερίδας  
εἰς τοῦ Ταιγγροῦ, ὅτου Κριεζῆ, καὶ εἰς τὰς Ναυαρχίδας.

Ἐλησμονήθη πᾶν κακόν, πᾶς φόγος καὶ πᾶς λήρος,  
πᾶν παρελθὸν δυστύχημα κι' ὁ τῆς Εὐρώπης μπλόκος,  
ἀνηγορεύθη κι' ὁ Σουρῆς ἱππότης τοῦ Σωτῆρος  
κι' ἐπῆραν τὸ παράσημον χιλιάδες τρεῖς κι' ὁ Κόκκος,  
Καὶ δὲν θὰ μείνῃ, κύριοι, σὰς βεβαιῶ κανεῖς,  
ὅπου ἱππότης δὲν θὰ ἔβγῃ μορφῆς ἐλεεινῆς.

Ἡ νέα οἰκονομικὴ ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ,  
διότι καὶ περισσεύμα ὑπάρχει ἀρκετόν,  
καὶ τοῦτο πρὸς βελτίωσιν πολὺ θὰ μᾶς συνδράμῃ  
καὶ θ' ἀναπτύξῃ τάχιστα τὸν στόλον καὶ στρατόν.  
Ὑποβληθέντος δὲ παντὸς σωτηριώδους μέτρου,  
θὰ ταξιθεύσωμεν κι' ἡμεῖς μετὰ τοῦ Χατζηπέτρου.

Καὶ ἤδη, ἀντιπρόσωποι, τὸν λόγον καταλήγων,  
σὰς λέγω πῶς αἱ σχέσεις μας τυγχάνουν ὀμαλαί,  
ὥστε τὰ ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω μας νὰ ἴδωμεν ὀλίγον  
καὶ ὁ καθεὶς ἀμέριμνος νὰ πίνει νταγιλέ.  
Καὶ νῦν κηρύττω, κύριοι, μετὰ χαρᾶς πολλῆς  
καὶ ταύτην τὴν περίοδον τῶν ἔργων τῆς βουλῆς.



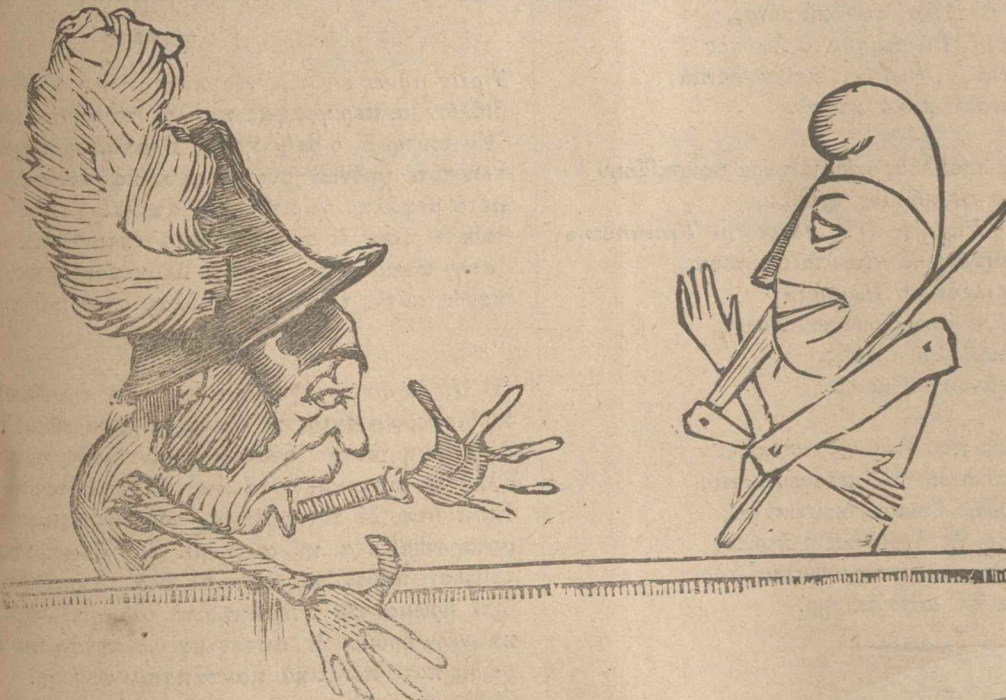


Περικλῆτος, Φασουλῆς,  
σ' ἓνα πάλκο τῆς βουλῆς.

- Π.—Καί πῶς τὴν βλέπεις τὴ βουλή;  
Φ.—Τὴν βλέπω σὰν καινούρια.  
Π.—Καί λένε ὅτι ἔρχεται μὲ δύναμι καὶ φούρια.  
Φ.—Ναί, λένε ὅτι ἔρχεται μὲ σχέδια μεγάλα,  
ἀλλ' ἄφησέ με νὰ ἰδῶ τί γίνεται 'στὴ σάλα.  
Π.—Λοιπὸν τί βλέπεις, Φασουλῆ;  
Φ.—Ἐνα σωρὸ κυρίαὶς  
μὲ γέλοια, μὲ κουνήματα καὶ μὲ κοκεταρίαις.  
Π.—Τί δικάζω μὲς 'στὴ βουλή τὰ θηλυκὰ γυρεύουν;  
δὲν πᾶνε νὰ ψουνίζουνε, δὲν πᾶνε νὰ χορεύουν,  
μόνο μᾶς ἔχονται κι' ἐδῶ νὰ χῶσουν τὴν οὐρά τους  
καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ σκεφθῇ κανεὶς περὶ τοῦ κράτους;  
Φ.—Παρκαπολὺ μοῦ 'ζάλισες, καὶ μένε, τὸ κεφάλι.  
Π.—Ποιὰ εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ μαδί;  
Φ.—Δὲν ξέρω...  
Π.—Ἄμμ' ἢ ἄλλη,  
ὅπου φορεῖ τὸ βυσσινί;  
Φ.—Γιὰ τοῦτη τρέχα 'ρώτα.  
Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη, ἀγαπητὲ ἱππότη.  
Φ.—Βρὲ ἄφησέ με νὰ ἰδῶ τί γίνεται 'στὴ σάλα...  
νά! νά! γιὰ κύττα μούτσουνα σπουδαῖα καὶ μεγάλα.  
Π.—Ποιὸς εἶν' αὐτοὺς μὲ τὰ χρυσὰ καὶ τὸ κοντὸ τὸ φέσι;  
Φ.—'Ο Σέμς-ουδ-δὶν, βρὲ Περικλῆ, πούχει μεγάλη θέσι,  
ἀναπληρῶναι δηλαδὴ τὸν πρέσβυν τῆς Τουρκίας,  
καὶ φαίνεται τὸ χρῶμα του ὡς εἶδος ἀγκυρίας.  
Π.—Μὰ ποιοὶ νὰ εἶναι, Φασουλῆ, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἄλλοι;  
Φ.—Τῶν φίλων μᾶς Δυνάμεων οἱ πρέσβεις οἱ μεγάλοι,  
ὁ Μπρίγκεν, ὁ Τραούτεμπεργ, καὶ τᾶλλο τὸ συνάφι,  
ποῦ λήμπει μέσα 'στοὺς σταυροὺς καὶ μέσα 'στὸ χρυσάφι.  
Π.—Γιὰτὶ καὶ σὺ, βρὲ Φασουλῆ, δὲν ἔχεις τὸ σταυρὸ σου;  
Φ.—Γιὰ τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀνάποδὸ σου.  
Π.—Περὶ τῶν ξένων πράξεων ποτέ σου μὴ ἐρώτα.  
Π.—Παραπολὺ κορδίνεσαι, ἀγαπητὲ ἱππότη.  
Φ.—Βρὲ ἄφησέ με νὰ ἰδῶ τί γίνεται 'στὴ σάλα...  
νά! νά! καμψότσι βουλευεταὶ πλακόνουν μὲ τρεχάλα.  
Π.—Δὲν τοὺς γνωρίζω, Φασουλῆ...  
Φ.—Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἓνα,  
τὰ μούτσουνα τῶν φαίνονται σὰν ἀγνωστα καὶ ξένα.  
Π.—Βρὲ μήπως εἶν' ὁ Κοτσομπλῆς ἐκεῖνος ὁ γεμάτος;  
Φ.—Θαρρῶ πῶς εἶναι ὁ Πλακάς ἢ ὁ Καθβαλιεράτος.  
Π.—Θαρρῶ πῶς εἶν' ὁ Κοκοσλῆς, ἀν καὶ δὲν τὸν γνωρίζω.  
Φ.—Θαρρῶ πῶς εἶν' ὁ Τακιατῆς καὶ τὸ στοιχηματίζω.  
Π.—'Ο Κανταρτζῆς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι δίχως ἄλλο.  
Φ.—Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Μπασιᾶς καὶ δὲν τὸ ἀμφιδέλλω.  
Π.—Δὲν εἶναι ὁ Μπασιᾶς, μωρέ, ἀλλ' εἶν' ὁ Χατζηγάκης.  
Φ.—Κανεὶς δὲν εἶναι ἀπ' αὐτούς, ἀλλ' εἶναι κάποιος Σάκης.

- Π.—Μὴν εἶν' ὁ Νιόνιος, Φασουλῆ;  
Φ.—Ποιὸς Νιόνιος, βρὲ κατὰ...  
Π.—'Ο τοῦ ἀφέντη ἀδελφὸς μὲ τὴ μεγάλη μύτη.  
Φ.—Δὲν εἶν' ὁ Νιόνιος, βρὲ χαλέ...  
Π.—Τί λές, μωρέ γαῖ...  
Φ.—Θαρρῶ πῶς εἶν' ὁ Μπάμπουρας...  
Π.—Νὰ πέντε μὲς 'στὴ μύτη...  
Φ.—'Ορσε καὶ σὺ, βρὲ τενεκέ...  
Π.—Θαρρῶ πῶς θὰ 'στὴς...  
Φ.—'Ηούχασε γιὰ τὸ θεὸ μὴ μᾶς πετᾶξουν ἔξω.  
Π.—'Ο Νιόνιος εἶναι, βρὲ, αὐτός...  
Φ.—'Αφοῦ παραθυμέναι,  
ὁ Νιόνιος θάνατι βέβαια, καὶ πᾶψε νὰ φουκῶναι.  
'Εγὼ ποτέ μου δὲν χαλῶ ἀνθρώπου τὸ χεῖμα,  
καὶ μάλιστα, βρὲ Περικλῆ, σὰν θέλῃ νὰ μὲ δειρῇ.  
Π.—'Αλλ' ὅμως ἀπ' τὴ θέσι του ὁ Δεληγιάννης λείπει.  
Φ.—Κι' ἐγὼ αὐτὸ παρατηρῶ μὲ πόνο καὶ μὲ λύπη.  
'Ιατταταί! δὲν φαίνεται ὁ πολεμάρχης 'Αρης,  
καὶ κάθετα 'στὴ θέσι του ὁ κύριος Κουμπάρης.  
Π.—'Ο Θεωδωράκης φαίνεται κινίνο πῶς θὰ πίνῃ.  
Φ.—Ποῦ εἶναι καὶ οἱ προφανεῖς κι' ἐπιφανεῖς ἐκεῖνοι...  
καὶ τοὺτους—ιατταταί!—τοὺς 'πῆρε τὸ πτόμα,  
ὡς παρασύρει χεῖμαρρος λεπτότατον καλᾶμι,  
κι' ἐκ τοῦ φρικτοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τοῦ δεινοῦ ἀνέμου  
ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ὁ Μολαίτης μόνος.  
Π.—Τὸν βλέπω εἰς τὴ θέσι του πολὺ συλλογιζόμενο.  
Φ.—Μετρᾷ τὸ κομπολόγι του μὲ πρόσωπο θλιμμένο.  
Π.—Τί ἄρα γε κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει;  
Φ.—Μόνον αὐτός, βρὲ Περικλῆ, κι' ὁ 'Υψιστος γνωρίζει.  
Π.—'Η πτέρυξ ἢ ἀριστερὰ ἰδὲ πῶς ἐκενώθη.  
Φ.—Πανολεθρία γενική, κανεὶς δὲν διεσώθη,  
κι' εἰς τοῦτον τὸν κατακλυσμὸν τῆς τλήμονος 'Ελλάδος,  
γαλήνην ἐπανάφερε ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος,  
καθὼς 'στὸν Νῶε μὴ φορὰ ἔν' ἄσπρο περιστέρι  
ἐλθὰ ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπῆγε νὰ τοῦ φέρῃ.  
Π.—'Ιδοὺ καὶ ὁ Πρωθυπουργός, χαρὰ καὶ γέλοια εἰς  
φαιδρότατος, γλυκύτατος, χρυσός, ἀκτινοβόλος.  
Φ.—'Στὸ μέτωπόν του φωτεινὰς ἀκτίνας διακρίνω,  
καὶ βλέπω τὸ Περίσσευμα, τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο.  
Π.—Νά! ἦλθε κι' ἡ Βασίλισσα μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς.  
Φ.—Φώναξε ζήτω, Περικλῆ...  
Π.—'Εγὼμαί δημοκράτης.  
Φ.—Γι' αὐτὸ καὶ σὺ παράσημο ποτέ σου δὲν θὰ πάρῃς,  
ἀλλὰ θὰ εἰσὶ πάντοτε σὰν τώρα κασοδιάρρη.  
Μὰ σὺ πᾶναι, βρὲ Περικλῆ, κι' ὁ Βασιλεὺς πλακόνουν.  
Π.—Ποῦ εἶναι;  
Φ.—Νάτος, βρὲ στραβέ, 'στὸν θρόνο του σὺ πᾶναι,  
βγάξει τὸν λόγο, Περικλῆ, ἀπὸ τῆς μὲς του τσέπης.  
Π.—Τί λέει τώρα;  
Φ.—Τίποτα...νομίζω πῶς μὲ βλέπει.  
Π.—Τί λές, μωρέ;  
Φ.—Βρὲ ἄσε με 'στὸ λόγο νὰ προσέξω  
καὶ ὕστερα θὰ σοῦ τὸν 'πῶ καθὼς θὰ βγαίνωμ' ἔξω.  
Π.—Τί λέει τώρα;  
Φ.—Τίποτα...  
Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ 'στὴν πλάτη.  
Φ.—Θαρρῶ πῶς λέει, Περικλῆ, γιὰ τὸ σταυρὸ μου κατὰ.  
Π.—Μὲ κορδίνεσαι, μασκαρά;  
Φ.—Βρὲ ἄφησε ν' ἀκούσω...  
γιὰ κύττα τὴν Τραούτεμπεργ...σοῦ ἔχει ἓνα λούσο!

- Π.—Μὰ μοῦ λές, βρὲ, τίποτε;  
Αὐτὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις;  
Φ.—'Απὸ λαοὺν εἰς τῆς βουλῆς τὰ θεωρεῖα τρέχεις;  
Π.—Τί λέει τώρα;  
Πρόσεξε...μυλεῖ διὰ τὰς σχέσεις...  
ἐκεῖ κατ' ὅλα θηλυκὰ ἢ τῶν πραγμάτων θέσις...  
νά! γὰρ τὸ περίσσευμα θαρρῶ πῶς λέει κατὰ.  
Π.—'Απὸ μοῦ!.. σχέσεις θηλυκαὶ καὶ μὲ λεπτὰ γεμάτοι.  
Π.—Τί λέει τώρα...  
Κύτταξε τοῦ Σέμς-ουδ-δὶν τὴ μύτη...  
τὴν ἐνδεκάτην τῆς Βουλῆς περίοδον κηρύττει.



'Εργολάβει κι' ὁ Φασουλῆς  
'στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς.

Σηκωθῆτε εἰς τὸ πόδι  
καὶ ἀνοίγει τὸ Τριῦφι.

- Καὶ σὺ, κύρ Θεωδωράκη, μὲ τοὺς δεκαεπτὰ σου  
ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Γεωργίου στάσου,  
καὶ λησμονῶν τὴν μαύρην τοῦ Στέμματος παγίδα  
τὸ γαϊτανάκι πλέκε καὶ σφύριζε καὶ πῆδα.  
'Αλλ' ἄς πηδᾷ μαζί σου κι' ὁ μέγας Μολαίτης,  
καθὼς καὶ κάθε ἄλλος παγιδευθεὶς πολίτης.  
Καὶ σὺ, κύρ Θεωδωράκη, μὲ τοὺς δεκαεπτὰ σου  
ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Γεωργίου στάσου,  
καὶ λησμονῶν τὴν μαύρην τοῦ Στέμματος παγίδα  
τὸ γαϊτανάκι πλέκε καὶ σφύριζε καὶ πῆδα.  
'Αλλ' ἄς πηδᾷ μαζί σου κι' ὁ μέγας Μολαίτης,  
καθὼς καὶ κάθε ἄλλος παγιδευθεὶς πολίτης.  
Καὶ σὺ, κύρ Θεωδωράκη, μὲ τοὺς δεκαεπτὰ σου  
ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Γεωργίου στάσου,  
καὶ λησμονῶν τὴν μαύρην τοῦ Στέμματος παγίδα  
τὸ γαϊτανάκι πλέκε καὶ σφύριζε καὶ πῆδα.  
'Αλλ' ἄς πηδᾷ μαζί σου κι' ὁ μέγας Μολαίτης,  
καθὼς καὶ κάθε ἄλλος παγιδευθεὶς πολίτης.

- Π.—'Ο λόγος ἐτελείωσε...  
Πολὺ σπουδαῖος ἦτο.  
Φ.—'Ολοι φωνάζουν, Περικλῆ, τοῦ Βασιλέως ζήτω...  
νά! φεύγουν καὶ τὰ θηλυκὰ καὶ ἀδεῖασε ἡ σάλα...  
Π.—Λοιπὸν κατέβα 'γρήγορα, βρὲ Φασουλῆ, τὴ σκάλα,  
καὶ πᾶμε νὰ 'ρωτήσωμε ἀν τοῦτος ὁ γεμάτος  
εἶναι ὁ Νιόνιος, ὁ Μπασιᾶς ἢ ὁ Καθβαλιεράτος.  
Φ.—Θαρρῶ πῶς εἶναι ὁ Μπασιᾶς...  
Π.—Μωρὲ τὰ ἴδια πάλι;  
ὅρσε λοιπὸν δηρὸ καρυδιαὶς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι.

- Καὶ σὺ, κύρ Θεωδωράκη, μὲ τοὺς δεκαεπτὰ σου  
ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Γεωργίου στάσου,  
καὶ λησμονῶν τὴν μαύρην τοῦ Στέμματος παγίδα  
τὸ γαϊτανάκι πλέκε καὶ σφύριζε καὶ πῆδα.  
'Αλλ' ἄς πηδᾷ μαζί σου κι' ὁ μέγας Μολαίτης,  
καθὼς καὶ κάθε ἄλλος παγιδευθεὶς πολίτης.



Μία ἔμπνευσις σπουδαία  
καὶ πρωτότυπος ἰδέα.

Εἰς τῶν μεταρρυθμίσεων τὴν τόσῃν τρικυμίαν  
κι' ὁ διευθύνων τὴν ἐδῶ κλεινὴν Ἀστυνομίαν  
διέταξε τοὺς Πράκτορας τῶν διαφόρων φύλλων  
ἐπὶ μεγάλη ἀπειλῇ πῶς θὰ πασχάσουν ξύλον  
νὰ παραγγείλουν ὅσους γνωστοὺς ἐφημεριδοπώλας,  
ποὺ τρέχουν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας ὅλας,  
νὰ μὴ φωνάζουν ὅτ' ἐξῆς μετὰ φωνῆς μεγάλης  
καὶ τὰ περιεχόμενα ἐκείνης καὶ τῆς ἄλλης,  
ἀλλὰ νὰ λέγεται ξηρὰ ὁ τίτλος των καὶ μόνος,  
ὥσάν νὰ λέμε «ὁ Αἰὼν, ὁ Ραμπαγᾶς, ὁ Χρόνος,  
ἡ Ὥρα, ὁ Παληάνθρωπος, Ρωμηός, καὶ τὰ λοιπά,  
διότι τοῦτο ὅτ' αὐτὶ πολὺ κακὰ κτυπᾷ.

Ἐκτὸς δὲ τοῦτου τοὺς τρελλοὺς καμμὶὰ φορὰ φουρκίζουν  
καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν σπουδαίως ἐρεθίζουν,  
κι' ἀντὶ νὰ σκούζουν «ὁ Ρωμηός κι' ὁ λόγος τοῦ Τρικουπέη»,  
καὶ εἰς τ' αὐτὰ τοῦ καθενὸς νὰ γίνωνται κουνούπι,  
καλλίτερα ξερὰ ξερὰ νὰ λένε «ὁ Ρωμηός»,  
χωρὶς ποτὲ καὶ τῶνομα νὰ σκούζουν τοῦ Σουρῆ,  
διὰ νὰ μὴ φουρκίζεται καθόλου ὁ λαός,  
διότι πονηρότατοι τυγχάνουν οἱ καιροί.

Μεγάλη ὄντως ἔμπνευσις ποὺ εἶναι νὰ σαστίσης,  
κι' ὥσως ἀνάγεται κι' αὐτὸ εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις,  
καὶ ἀπορεῖ κι' ὁ Φασουλῆς δικαίως καὶ εἰκότως  
πῶς εἰς τὸ βῆμα τῆς βουλῆς Γεώργιος ὁ πρῶτος,  
διὰ τὰς τόσας ὁμιλῶν χρυσᾶς μεταρρυθμίσεις,  
καθόλου δὲν ἀνέφερε καὶ δι' αὐτὸ ἐπίσης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,  
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὰλλα τὰ βιβλία τοῦ καθέναν ἃς προσθήσῃ  
καὶ τὸ Ἡμερολόγιον τὸ τῆς Ἀνατολῆς,  
πρὸ πάντων δὲ ὅσους σουδαροὺς πιστεύομεν ν' ἀρέσῃ,  
καθόσον εἶν' ἀνάγνωσμα μαθήσεως πολλῆς.  
Ἐκδίδεται κομψότατον ἐν Κωνσταντινουπόλει,  
καὶ τοῦτο σᾶς προτρέπομεν νὰ τ' ἀγοράσῃ ὅλοι.

Πρὸς τοῦτοις ν' ἀγοράσετε κι' ἓνα βιβλίον σπάνιον,  
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὸ ἱερὸν Κοράνιον,  
λαμπρῶς ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ μεταφρασθὲν κειμένου  
ὑπὸ ἀνδρὸς εἰδήμονος καὶ ἀνεγνωρισμένου,  
ὑπὸ Περτάκη δηλαδὴ, τοῦ Μετζιτιέ ἱππότη  
καὶ Προξενεῖου Γενικοῦ διερμηνέως πρώτου.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' οὐ παραγραφῇ  
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορνεῖται  
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Πρὸς τὰλλα σᾶς προσθέτομεν πῶς τοῦτο τὸ βιβλίον  
τὸ τέλειον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίου.

Πρὸς τοῦτοις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκδίδεται συγγραμμὴ  
καὶ ἄλλο » ἡ Ἑρμούπολις» μετὰ μίαν εἰκόνα,  
ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς τοῦπικλὴν Ζωγραφάκη  
μετὰ μελέτης ἀρκετῆς καὶ χάριτος πολλῆς  
ὑπὸ ἐπόψεως ἐρευνᾷ τὴν Σύρον διαφόρους  
μὲ τοὺς βιομηχάνους τῆς, ναυτίλους τῆς κι' ἐμπορίας  
Ὅσα δ' ἐκ τοῦτου τοῦ καλοῦ βιβλίου εἰσπραχθῶσι  
εἰς τοῦ σεισμοῦ τὰ θύματα γενναίως θὰ δοθῶσι.

Τρεῖς μῆνες εἰς τὴν Δουκίσσαν κοτὰ τῆς Πλατείας  
βιβλίον μὲ περιγραφὰς πολλὰς τε καὶ παντοίας.  
Ἐν τούτῳ δ' ὁ ἀείμνηστος Βρατσάνος ὁ γνωστός  
τῶν τότε χρόνων συγγραφεὺς καὶ ἀνθρωπος σωστός  
μετὰ μεγάλης χάριτος καὶ ἀφελείας τόσῃς  
ἐκθέτει ὅσας ἐξ αὐτῆς ἐκόμισ' ἐντυπώσεις,  
ἵσῃν ἐπαυλιν τῆς ἀγαθῆς Δουκίσσης διαμείνας,  
καθὼς αὐτὸς ὁμολογεῖ, τοῦλάχιστον τρεῖς μῆνες.

Ἡ Ἑβδομάς, ἀνάγνωσμα τερπνὸν τῆς ἐβδομάδος,  
κυκλοφοροῦν ἐντὸς κι' ἐκτὸς τῆς ἐμβριθεύς Ἑλλάδος  
Δαμδέργῃς ἔσται ὅτ' ἐξῆς συντάκτης τε κι' ἐκδοτὴς  
ἀλλὰ θὰ συνεργάζωνται καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς πρώτοις.  
Εἰς ταύτας δὲ τὰς σοδαράς τοῦ ἔθνους περιστάσεις  
μεταρρυθμίζεται κι' αὐτὴ μὲ νέας ὁλως βάσεις,  
τούτέστι παύει ὅτ' ἐξῆς μὲ ὅλα τὰ σωστά τῆς  
ἵσῃ βρώμα τῆς πολιτικῆς νὰ χώνῃ τὴν οὐρά τῆς  
καὶ νέον δρόμον δι' αὐτὴν καὶ τὸ κοινὸν ἀνοίγει,  
χωρὶς ποτὲ πολιτικὰ παντάπασι νὰ θίγῃ.  
Ἀλλὰ πολλὰ περὶ αὐτῆς θὰ γράψωμεν μὲ ζῆλον,  
ὅποτε νὰ ἴδωμεν κι' ἡμεῖς τὸ πρῶτον τῆς τὸ φύλλον.

Ὅτ' οὐ μεσιτικὸν γραφεῖον Παναγιώτου Κάπα Σόλων  
θὰ εὐρῆς Πωλήσεις Κέρδους τοῦ Λαχείου τῆς Τραπεζῆς  
ποῦ μὲ λίραις, ἀν σοῦ πέσουν, θὰ γεμίσης τὴν σεντόνι  
καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο θὰ ἔμπορῃς νὰ περιπαλῇς.  
Αἱ ὁμολογίαι μένου ἐν μεγάλῃ ἀσφαλείᾳ  
εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ζαρίφη, τὸν πολὺν ἐν Μασσαλίᾳ  
καὶ τὰ ἑγγραφὰ των ὅλα ὅτ' ἐν ἐδῶ Ἀστυνομίαν,  
καὶ ὑπόνοιαν γιὰ τοῦτο νὰ μὴν ἔχετε καμμίαν.

Ὁ κύριος Νικόλαος Κουσιῆς Ἡπειρώτης  
ἀνηγορεύθη Νομικῆς διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις  
μὲ τὸν ἐξαιρετικὸν βαθμὸν λίαν καλῶς καὶ κατ',  
καὶ ἀπὸ σήμερ' ἄρχισεν νὰ τρέχῃ γιὰ πελάτη.

Καφενὴ τῶν Ἐυφρονούντων — νύκτα ἕνα συζητούντων  
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους  
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδάρους.